

Atėjęs prie kavinės durų Bentlis išvydo tik tuščią kiemą. Nei dubens, nei skanėstų niekur nesimatė. Nesimatė ir jo draugės. Bentlis suprato, kad jo gerajai draugei kažkas nutiko: tai buvo pirmas kartas nuo jų pažinties pradžios, kai ji nelaukė jo su skaniaisais likučiais. Bentlis pritūpė po balkonų pamąstyti. Ką jam dabar daryti? Laukti? Likti alkanam? Ieškoti maisto kitur?

Tačiau, kiek tik prisiminė, Bentlis visas savo jaunas dienas ir leido gatvėje. Miegojo parke ant suoloelio, maisto jam parūpindavo vienos kavinės darbuotoja.

Kaip tik pas ją dabar Bentlis ir traukė, atidžiai dairydamsis, kad išvengtų pavojų. Ir kartu linksmi pasišokinėdamas, mat iš prigimties buvo linksmo būdo. Ir jokie gyvenimo sunkumai nesutrukdė jam linksmi žvelgti į pasaulį.

Šaltis ir liudėsys jau skverbėsi po Bentlio kailiu, kai atsidarė kavinės durys. Bentlis dar nebuvo apsisprendęs, likti ar sprukti, o draugiškas veidas pažvelgė į jį ir pasakė: „Aš Polas, gyvenu netoli nuo čia. Gal užsuktum pas mane?“ Bentlis dar niekada nebuvo lankęsis žmonių namuose. Viduje blankiai kvepėjo kitu šunimi, tačiau šio niekur nesimatė. Bentlis įautėsi neįprastai – kartu norejosi ir sprukti, ir pasiilikti. Buvo baisoka, bet namai atrodė jaukus, žmogus draugiškas.

Bentlis nebuvo paprastas šuo. Jei jūs jo paklaustumėt, jis negalėtų pasakyti, nei kas jo tėvai, nei kaip jis atsidūrė gatvėje. Bet jis tikrai žinojo, kad yra kilęs iš kilmingos, svarbios, gal net karališkos šeimos.

Ir dar Bentlis žinojo, kad kažkas labai baisaus nutiko jo šeimai, nes juk karališkos šeimos nariai taip paprastai neatsiduria gatvėje.

Kol Bentlis gardžiaivosi, žmogus liudnomis akimis žiūrėjo į jį ir dūsavo. Kai skanėstai baigėsi, jis pasakė: „Aš Polas, gyvenu netoli nuo čia. Gal užsuktum pas mane?“ Bentlis dar niekada nebuvo lankęsis žmonių namuose. Viduje blankiai kvepėjo kitu šunimi, tačiau šio niekur nesimatė. Bentlis įautėsi neįprastai – kartu norejosi ir sprukti, ir pasiilikti. Buvo baisoka, bet namai atrodė jaukus, žmogus draugiškas.

Monika S.K.

Nepaprastas šuo Bentlis

Polas vis dar liudnai šypsojosi. Jis pakasė Bentliui paušį ir pasakė kažką keisto. Tai skambėjo mazdaug taip: „Mano geras draugas iškeiliavo į šunų dausas. Man labai liudna be jo. Gal tu galėtum gyventi su manimi? Aš labai apsidžiaugčiau, jei tu sutiktum“. Bentlis lyžtelėjo Polo ranką, sakydamas – „viskas bus gerai, tu man patinki“.

Ne viską Bentlis suprato, ką sakė Polas. Kas tos dausos?

Bet buvo aišku viena – nuo šiol Bentlio gyvenimas bus kitoks.

Juk jis tikrai nepaprastas šuo. Ir dabar jis turi savus namus ir savo žmogų.

